

na určitý im slúžiaci cieľ, na iný, len vlastný účel. Aj odvolací rozsudok aj zmätočná sťažnosť mali zrejme na zreteli tento trestný čin, pretože sa zaoberaly jeho náležitosťami, od zločinu sprenevery odchylnými, totiž otázkou osohu pre obžalovaných a otázkou škody pro poškodených. Odhliadnuc však od toho, či sú v týchto bodoch správne závery odvolacieho rozsudku, zmätočnou sťažnosťou nenapadnuté, nemožno uznať obžalovaných vinnými zločinom podvodu, pretože v odvolacom rozsudku bol vylúčený úmysel obžalovaných, ktorý by bol k ustáleniu zločinu podvodu potrebný, totiž úmysel pojatý už pri uzavretí kúpopredajnej zmluvy s manželmi B., prípadne pri tom, keď obžalovaní dali poukaz o upotrebení peňazí na iný cieľ ako ten, pre ktorý bolo složené peňazí s manželmi B. dohodnuté. Vrchný súd dovodil, že obžalovaní až potom, keď banka nebola ochotná vziať peniaze na depuráciu kúpených nemovitostí a uplatňovala najprv nárok na uspokojenie splatných anuit, dali súhlas k použitiu čiastky k účelu bankou požadovanému. Táto čiastka odvolacieho rozsudku nie je vo zmätočnej sťažnosti napadnutá; pretože však stačí k tomu, aby oslobodzujúci rozsudok zostal v platnosti, netreba sa inými výtkami zmätočnej sťažnosti zaoberať.

Čís. 5622.

Odmítnutí zmäteční stížnosti a odvolání podle odst. 3 čl. 4 vlád. nař. čís. 17/1926 Sb. z. a n., byly-li provedeny v menšinovém jazyku právním zástupcem obžalovaného cizince.

(Rozh. ze dne 4. června 1936, Zm I 473/36.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací odmítl pokud se týče zamítl v neveřejném zasedání zmäteční stížnost i odvolání obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. února 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 217 tr. z., přečinem podle § 17, č. 1, odst. 2 zákona na ochranu republiky a přešupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaný není československým státním příslušníkem, neboť sám udal při svém zodpovědném výslechu, že je příslušný do obce Berg, okres Rohrbach, Horní Rakousy, a tedy rakouským státním příslušníkem.

Zmateční stížnost a odvolání ohlásil sice v jazyku státním, provedl však tyto opravné prostředky svým právním zástupcem v jazyku německém.

Poněvadž právo používat při podáních veřejným úřadům jiného jazyka než státního, jest ustanovením § 2 zákona z 29. února 1920, č. 122 Sb. z. a n. a čl. 14 nař. z 3. února 1926, č. 17 Sb. z. a n. přiznáno jen československým státním občanům, nemělo býti provedení opravných prostředků učiněno v jazyku německé menšiny, nýbrž v jazyku státním.

Poněvadž se tak stalo právním zástupcem, bylo předložené provedení zmateční stížnosti a odvolání podle čl. 4, č. 3 vlád. nařízení č. 17/1926 Sb. z. a n. odmítnouti jako nehodící se k tomu, aby o něm bylo po zákonu zahájeno jednání. — — — —

Čís. 5623.

Zločin podvodu podle §§ 197, 199 lit. d) tr. zák., spáchaný zfalšováním pohraničního průkazu pro malý pohraniční styk.

(Rozh. ze dne 4. června 1936, Zm I 524/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 25. března 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. z.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost dovolává se zmatečků čís. 5, 9, 10 § 281 tr. ř. Bez-
důvodně.

Obžalovaný podle zjištění napadeného rozsudku padělal pohraniční průkaz pro malý pohraniční styk tak, že rok vystavení 1934 přepsal na 1935, a takto padělaného průkazu skutečně použil ku překročení hranic.

Tento průkaz byl obžalovanému vydán na úředním blanketě obecním starostou bydliště spolu s velitelem příslušné četnické stanice ve smyslu vyhlášky bývalého místodržitele pro království České ze dne 3. června 1916, čís. 14.470 pres., čís. 44 zem. zák. pro Čechy (§ 3), a čl. 3 vyhlášky ministerstva vnitra o úlevách v pohraničním styku ze dne 27. dubna 1928, čís. 66 Sb. z. a n., vydané na základě § 11 zákona ze dne 29. března 1928, čís. 55 Sb. z. a n. Byl tedy vydán veřejným úřadem v oboru jeho působnosti a je veřejnou listinou ve smyslu § 199 d) tr. z.

Poněvadž jeho platnost je podle čl. 5 cit. vyhlášky čís. 66/1928 Sb. z. a n. omezena na dobu jednoho roku, týká se změna data vystavení okolnosti, k jejímuž ověření listina měla sloužiti.

Závěr soudu, že obžalovaný věděl, že je to veřejná listina, která je vystavena četnickou stanicí a obecním úřadem a opatřena kulatým razítkem, a že obžalovaný věděl, že bylo jeho povinností obstarati si prodloužení průkazu, a že to neučinil, nýbrž zfalšování roku 1934 na rok 1935 sám provedl za tím účelem, aby mohl průkazu dále používat až do 24. června 1936, — má oporu v doznání obžalovaného četnictvu, že sám průkaz padělal v předpokladu, že to bude přehlédnuto a nebude muset míti nový průkaz, ani si jej dáti prodloužiti, a že tak učinil, když seznal, že doba platnosti průkazu již končila. Aby to mohl seznati, musel průkaz bedlivě prohlédnouti a nemohlo mu ujíti úřední razítko a podpisy starosty a velitele četnické stanice.

Závěr, že obžalovaný oním jednáním »úmyslně poškodil právo státního dohledu, že úmyslně poškodil státní kontrolu pro pohraniční styk a tím poškodil účel, jehož se státní dohled domáhá«, odůvodňuje napadený roz-